

„Šventuoju negimstama. Šventuoju žmogus tampa veikiant Dievo malonei“

Visa, kur mes, vargšeliai žmonės, galime dalyvauti, neišskiriant šventumo, yra tik audinys iš smulkmenų, kurios – priklausomai nuo intencijos grynumo – gali tapti puikiu didvyriškumo arba niekingumo kilimu; dorybių arba nuodėmių kilimu.

balandžio 5 d.

Epai visuomet byloja apie milžiniškus nuotykius, tačiau juose vis primaišoma didvyrio buities smulkmenų. – Duok Dieve tau visuomet vertinti mažus dalykus! Tai tikras kelias. (Keltas, 826)

Pagrindinis dalykas, kurio iš mūsų reikalaujama ir kuris būdingas mūsų prigimčiai, – meilė, nes meilė... yra tobulo raištis; Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu, kaip liepia Dievo įsakymas: mylėk, atiduodamas visą save. Tai ir yra šventumas.

Žinoma, aš kalbu apie didingą ir sunkiai pasiekiamą tikslą. Tačiau neužmirškite, kad šventuoju negimstama. Šventuoju žmogus tampa veikiant Dievo malonei, visa esybe į ją atsakydamas. Visa, kas

vystosi, prasideda nuo mažų dalykų, – taip kalbėdamas apie vienybę su Dievu sako vienas pirmųjų amžių krikščionių rašytojų, – jie tampa nuolatiniu mūsų penų, kuris mums padeda augti ir vis tobulėti. Todėl tau ir sakau: jei nori elgtis kaip tikras krikščionis (o aš žinau, jog esi tam pasirengęs, net jei dažnai ir sunku nugalėti save arba priversti vargšą kūną eiti pirmyn), turi labai rūpintis net mažmožiais, nes šventumą, kurio iš tavęs reikalauja mūsų Viešpats, pasieksi tik su meile Dievui dirbdamas savo darbą, atlikdamas kasdienes pareigas, beveik visada susidedančias iš mažų dalykų. (Dievo bičiuliai, 6–7)

zmogus-tampa-veikiant-dievo-malonei/
(2025-08-10)